

לו נשרו השערות!

ולך?

אם יש לך דאגות שער —

פנה למחלקה לטיפול שער ב"רובינס קוסמטיקום", ב"הנהלת הביאוקוסמטיקאי אלכס רובין, תל אביב, רח' פינסקר 2, טל' 22128 — חיפה, רחוב הרצל 1.

LIP ROLET

בתמרוקות הופיע חידוש מענין ופולט ביותר בשטח האיפור והוא יפולט אינו נמרח על השפתיים מו השפתיים הרגילים (הישנים) — אלא שאין באה במגע עם שפתיים רק כדורת זעירה מי ריסטל, המכסה את השפתיים שכבה אודם שוה על כל השטח.

ליפ-רולט אינו יורד במהרה מן שפתיים, ומעניק להן בוק נהדר. שיטת ליפ-רולט משיגים גם קוים שרים וחלקים בקצות השפתיים — כך שאין צורך להשתמש — כן בשפתיים הישנים — ב"פון שפתיים דק במיוחד, או מכחול לתיוק קוי הקונטורה. שימוש בליפ-רולט הנו נעים, יגיניי וחסכוני, הואיל ומשתמשים בו בכל כמות האודם, ובמיכל א נותרת יתרה בלתי מנוצלת ניגוד לשפתיים הרגילים שס שאר כשליש מן האודם בנרתק פוח הפנימי ללא אפשרות לנצלו.

חליפות הריון
 קצרה איחודת

תאם
 תא שדר' מסדיק 19
 016161 9:13 12 62

במדינה

(המשך מעמוד 4)

נשים להופעת אהוד אבריאלי, שהיה אז עדיין שגריר ישראל בגאנה, ואשר בא אף הוא לחגיגות. בהשפעת אבריאלי, הועברו שתי הנשים מן החהילה המבודדת למלון הראשי במרכז העיר.

בקצה הפרוידור. גולדה ולו נשמו לר"חחה, אך שמחתם היתה נמהרת. הן נתקלו עתה בשורה של בעיות שלא חשבו עליהן כאשר קיבלו לידיהן את ענייניהן החזק של ישראל.

חדרן של הדיפלומאטיות היה בקצה פרוידור ארוך. חדר הרחצה היה בקצה השני. לכל אורך הפרוידור, משני הצדדים, היו שרועים בתוך חדרים, בדרגות שונות של התפשוטות. גברים אפריקאיים, שהשאירו את דלתות החדרים פתוחות מפאת החום. בהדרגה החצה לא היו מחיצות, וכן לא לקחו בוגי בחשבון את קיומם של שני מינים שונים. שרת החזק של ישראל לא יכלה להשתמש במיתקן זה אלא בהיותו ריק מאדם. הדבר חייב סיור מתמיד, ניצול ההזדמנות החולפת ושמידה קפדנית על הדלת בשעת הצורך. שתי הנשים שמרו זו על זו, לסרוגין.

אחרי נסיון זה, שוב אין שרת החזק של ישראל נפתח להשתתף בחגיגות עצמאות אפריקאיות. לקונגו, למשל, נשלח השר לוי אשכול, לקהילה המאלאגאסית — השר יוסף בורג.

נתניה

הפיל הלבן

מוזיאון נתניה, הניצב במרחק קילומטר ממרכז העיר, על אדמות סמיר, הוא בבחינת פיל לבן — תופעה מוזרה ויקרית ש"אינה משרתת איש. תושבי נתניה מרבים להתמרמר על ריחוקו של המוזיאון ממקומות היישוב המרכזיים ועל העדר תחבורה נאותה למקום — המונעים באופן יעיל גישה למה שהיה צריך להתח את מרכזי התרבות של העיר.

מעטים בלבד יודעים שמאחורי הקמתו של המוזיאון במקום הגידה הסתתרה עסקה שהיתה צריכה להיות כדאית, בין ראש העיר לשעבר, עובד בן-עמי, לבין המיליונר והנדבן המנוח רומי גולדמינץ, שנפטר לפני שלושה חודשים, מימן את הקמתו של המוזיאון ואשר על שמו הוקם גם בניין בורסת היהלומים של נתניה.

יזומה אישית. בעוד רעיון הקמת ה"מוזיאון צץ לראשונה בקרב חוג חובבי אומנות נתניה, היה זה בן-עמי האיש שהקדים לרעיון עור וגידים. הוא פנה, בזמנו, לנדבן גולדמינץ, שיכנע אותו לתרום 120 אלף דולר ולגבש את אוסף תמונותיו יקר המציאות, הנאמד במיליון דולר.

לאליה האמנותית לא היה אלא אוק אחד: תוך כדי מאומתו, ניתק בן-עמי את המגע הישיר בין אנשי החוג לבין המיליונר, דאג, תוך כדי כך, שהמוזיאון יוקם על אדמות סמיר הרחוקות — בלב קרקעות השייכות לו, ואשר ערכן היה מבוטל בטרם הוקם במקום המיבנה הציבורי.

כאשר חברי החוג היווה התנגדו לצעד זה, ייסד בן-עמי חברה פרטית, נמנע מלשתף את יוזמי הרעיון בניהולה. גם השליח שהוטס לניו-יורק בשליחות העירייה, איזי דור קליין, היה ממקורבי בן-עמי. הוא המריא באישון לילה, ללא הודעה מוקדמת, וכאשר אנשי החוג רצו לבטל את יפוי-הכח שמסרו קודם לכן לידי, גילו לתדהמתם ש"קליין נמצא כבר מחוץ לגבולות הארץ. זה היה לפני שנים אחדות, כאשר בן-עמי עדיין שלט בנתניה. כיום יכול כל אורח, הטורח די צרכו, לצאת למה שמכונה בפי כולם, "הנגב של נתניה", לעמוד על יופיו של המיבנה הארכיטקטוני בו הושקעו יותר מ-650 אלף לירות.

בעוד שתחבולת בן-עמי עלתה יפה והי בניין הוקם, לא הושגה מטרתו האמיתית של העסקן והסוחר הממולח: אדמות סמיר לא עלו במחיר. להיפך: 30 הדירות של שיכון המכסיקאים, שהוקם בקרבת מקום, עדיין עומדות ריקות, ממתניות למתיישבים — המסרבים לצאת ולגור בלב שממה, גם שעה שבליבה ניצב מאור-תרבות מסוגו של המוזיאון של נתניה.

מנגנון

החותמת האיומה

מרגלית כהן, ירושלמית שחרחרת וחיי נגינה, הופתעה לפני שבועיים, מתוכן המכתב (המשך בעמוד 16)

שבת כבוקר, לפני שלושה שבועות, התפרצה קבוצה של אברכים חסידיים בבניי משי שחורים ושטריימלים שעירים לבית-התפילה של חסידי גור, ברחוב אחד העם בתל-אביב, כשכפיהם שאלה אחת: "היכן בנימינץ?" שר הדואר החדש בנימינץ מינץ לא היה בשבת זו בשטיבל של חסידי גור, זו הפעם הראשונה מזה שנים. טוב לו שלא היה. כי לו היה נוכח במקום, האברכים היו מקיימים בו את הבטחתם למ" לוק את עצמותיו, כדי שלא יוכל לשבת על הכיסא שהגיש לו, ימים מעטים לפני כן, ראש הממשלה דויד בן-גוריון.

מינץ ישב אותה שעה בחדר חברו, הרב קלמן כהנא, בקיבוץ הפסחיים שליד גדרה. הוא עקב בערנות אחרי צעדיהם של חסידי גור בכל הארץ, שהכריזו עליו כבוגד, אחרי שלא ציית להחלטת מועצת גדולי התורה והצטרף לקואליציה על-אף איסור המועצה. באחירה השבתית השקטה שהיתה פרושה על הקיבוץ הדתי — אשר רוב חבריו נמנים אל הנוער האורתודוקסי, מינץ אינו גרמניה וארצות אירופה המערבית — יכול היה מינץ המוקן לחשב בשקט את דברי ימי חייו. הם הסתכמו בשורה של התמרדויות בסביבתו ופגיעה דוקא באותם האנשים עםם הלך כיברת דרך ארוכה-למדי, ואשר זכה לפינוקים דוקא מצידם.

הנפגע הראשון מהתמרדויותיו של שר הדואר לעתיד היה לא אחר מאשר סבו, הגביר הלודזי יעקב וידיסלבסקי, אחד מאילי תעשיית האריגה בעיר הפולקנית-יהודית. הסבא פניק את נכדו המוכשר, ואף שכר לו מלמדים מיוחדים מקרב זקני ה"חסידיים כדי שיוכלו לעשות את בנימינץ מינץ נאמן בישראל.

היו כל הסיכויים כי בנימינץ מינץ יהיה בעתיד גביר חושן וחסיד נאמן של בית הרבי מגור. אך פולין החלו לנשב רוחות חדשות, שעליהן לא היתה שליטה אפילו לגביר כמו רבי יעקב וידיסלבסקי הכל-יכול. ממשלת פולין העצמאית, שקמה עם תום מלחמת העולם הראשונה, עמדה בפני קשיים עצומים. כדי להטות את המרירות שהצטברה נגדה בקרב ההמונים הפנתה את חודה לעבר היהודים.

מכבש המסים הופעל במלוא עוצמתו. הוא דרס תחתיו רבבות יהודים מבני המעמד הבינוני, שכלילת מצאו עצמם מרוששים. בבתי-התפילה החסידיים קמה תס סה. יהודים רעבים למחצה הסתובבו ותבעו כי משהו יעשה. התביעה הופנתה לשני כית"ים: מאגרות ישראל האנטי-ציונית דרשו כי תישב יהודים חרדים בארץ-ישראל, בד"י יוק כפי שעשו זאת הציונים. מהגבירים דרשו כי יקלטו פועלים יהודים במקום הפועלים הפולניים בבתי-החרושת שלהם. האברכים המרוששים התחילו להתארגן, הדביקו לעצמם את השם "פועלי אגודת ישראל".

הכסף נעדם בדרך

צעדיה הראשונים עוררה הקבוצה החדשה שחששו בקרב זקני האדמו"רים וגדולי התורה, אשר חששו כי נוצר כאן גרעין של תנועה סוציאליסטית כופרת. אך המייסדים הבטיחו לפתור את כל הבעיות רק על פי הצדק הסוציאלי של תורת משה, תוך קבלת מרות גדולי בתורה וצדיקי הדור.

כאופן טבעי, לא היה בנימינץ מינץ שייך למחנה זה. ליום בשנתו ה-77, ובזמן מדוע הצטרף נכדו של הגביר הלודזי היקא אל הפועלים ועזר להם לנהל מלחמה נגד סבו וחבריו. הוא גם לא הסתפק בדרישה הראשונה, הנשים אף את הורשה השניה, עלה לארץ-ישראל.

חייקני רחוב הרצל בתל-אביב וזכרים עד היום את פועל הדפוס בעל הזקן השחור והבלורית המתולתלת הגולשת על עורפה, שעשה מאמצים נואשים לבסס את בית-הדפוס הקטן שלו. הוא נחל כשלון חרוץ, נאלץ להתקיים ממזון שבעל מחלבה סמוך כה נתן לו בהקפה, בזכות היותו נכדו של רב יעקב וידיסלבסקי.

מהדפסת דברי אחרים עבר מינץ לחיבור כתבים משלו. הוא כתב בשתי שפות, עברית ואידיש. את רשימותיו האידישיות על חיי-הארץ שלח ליומון אגו"י בהארשה טוב בלאט. את רשימותיו העבריות, שהיו בעלות גוון סיפורתי מובהק, החל לפרסם בשבועון המרדני כתובים, בעריכת אברהם שלונסקי ואליעזר שטיימן, שמרדו באגודת הסופרים בראשותו של חיים נחמן ביאליק. רשימותיו לעתון הפולני, שנשאו תחילה אופי פיוטי, נעשו עז מהרה מרירות וברי קורחת. הסיבה לכך — המושב החקלאי מחנה ישראל, בעמק יזרעאל.

היה זה יישוב שהוקם על-ידי עולי פא"י מפולין, כהוכחת יכולתם לשמש גורם ארץ-

הסיפור המלא על העיסקה

טויו

ישראלי שאינו תלוי בציונות. המצב במחנה ישראל היה חמור. המתיישבים לא רצו ליהנות מהקורות הציוניות כמו שכניהם ב"עמק, חיכו לעזרתה של קרן היישוב האגו"י. דאית שהוקמה במיוחד למימון התיישבותם. אך למרות פעילותה של הקרן וסימני ההצלחה שגילו עסקניה בחוף-לארץ, היה קצה הצינור שלה, שהסתיים במחנה-ישראל, יבש. כספי התרומות התנדפו בדרך. היה זה קרע ראשון בין מינץ וחבריו בפא"י, לבין מנהיגי אגו"י.

נקודת-היפנה במסדרונות

אנשי מחנה ישראל התפורה אך זרע מרירותם נבט בחיפה, בתל-אביב, בבני-ברק ובכפר-אחא. יוצאי המושב שוב של ליכדו סביבם פועלים דתיים, עד כי פא"י הפכה לפלג נבדל ומוגדר היטב בתוך המערך הדתי-קיבוצי. מינץ וחבריו נבדלו מראשי אגו"י גם בשל גישתם הפש"רנית לציונות. הם הבינו כי ללא שתוף-פעולה עם מוסדות היישוב, בעלי התקציב בים האדירים לא יוכלו להתקיים.

מינץ לא היה, באותם הימים אדם גדול בשורות פא"י. לכל היותר, התייחסו אליו כאל עתונאי שנון שאפשר לה עזר בעטו כדי לדקור את ההנהגה המסורתית. המנהיג של פא"י היה אז זאב פישרשיין (כיום זוהר), שנשא לאשה את אחותו של בנימינץ מינץ. עובדה זו לא הפריעה למינץ, כבוא העת, לדחוק את גיסו הצעיר ולקחת מימיו את רסן ההנהגה. כיום זוהר הוא עסקן ממדרגה שלישית, במפלגה שהוא היה למע"שה מנהיגה המוכרת. האיבה בינו לבין מינץ מכוסה בריקמה של קירבה משפחתית, אבל היא ידועה לכל.

את דרכו אל הפיסגה הפא"ית עשה מינץ בעקיפין. כאשר ניסגר בית-הדפוס שלו, לא חשב מינץ על פא"י כמקור פרנסה. כי באותם הימים טרם גילה את הסוד הגדול של החיים ארץ — שמפלגה היא כסף. פא"י היתה אז סיעה דלה בתוך אגו"י, שאך בקושי יכלה לקיים את זוהר. מינץ עבר לעבוד כמנהל העתון היומי הדתי הצופה.

היתה זו נקודת המיפנה של חייו. על הצד הפיננסי של העתון לא השתלט, אולם כאשר עזב את הצופה היה כבר מודולם בקבוצות המתנהלות במסדרונות המפלגה. הוא למד להכיר את הפוליטיקה כפי שאין כות"בים עליה בעתונים. הוא הכיר את עסקני המפלגה במערוניהם, למד מהם תכסיסים ותככים. ברבות הימים נועד להשתמש ב"חורה זו נגד אותם עסקנים עצמם.

השיעור החשוב ביותר שלמד באותם הימים היה: כיצד יונקת מפלגה דתית את

איוב דתי

הוא משה שפירא, מנהיג הפועל החמור, חי מימינו של מינץ, בתקופת הידידות שלהם.